

בש"פ 1084/16 - ויאצ'סלב גלוסקין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1084/16

כבוד השופטת א' חיות
ויאצ'סלב גלוסקין

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד (השופטת נ' אהד) מיום 28.1.2016 בבע"ח
5125-12-15

עו"ד דוד גולן
עו"ד עדי צימרמן

בשם המבקש:
בשם המשיבה:

החלטה

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת נ' אהד) מיום 28.1.2016 בה נדחה ערר שהגיש המבקש על החלטת בית המשפט לתעבורה בפתח תקווה מיום 22.11.2015 שהורה על פסילת רישיון הנהיגה שלו עד תום ההליכים נגדו.

1. ביום 12.6.2015 בשעה 09:15 או בסמוך לכך נהג המבקש ברכב משא מסוג שברולט ברחוב עין הקורא בראשון לציון מכיוון מזרח למערב. בהגיעו לצומת הרחובות עין הקורא וביאליק פנה המבקש שמאלה ופגע בגברת שרה מושקוביץ ז"ל (להלן: המנוחה) אשר חצתה באותה העת את הכביש במעבר חציה. כתוצאה מכך נפלה המנוחה אל הכביש ונחבלה בראשה ובסמוך לאחר מכן הובהלה לבית החולים שם אובחנו דימומים במוחה. ביום 14.6.2015, יומיים לאחר קורות התאונה, פסל קצין משטרה את רישיון הנהיגה של המבקש למשך 60 יום מכוח סמכותו שבסעיף 47(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה או פקודת התעבורה). ביום 21.6.2015 נקבע מותה של המנוחה וביום

עמוד 1

25.6.2015 זמן המבקש לשימוע שלאחריו הוארכה פסילת רישיון הנהיגה שלו על ידי קצין משטרה למשך 90 ימים מכוח סעיף 46(ה)(1) לפקודה. ביום 16.9.2015 תמו 90 ימי הפסילה המינהלית ורישיון הנהיגה של המבקש הושב לו, אולם ארבעה ימים לאחר מכן, ביום 20.9.2015, הגישה המשטרה בקשה דחופה להארכת הפסילה המינהלית ב-30 ימים נוספים מכוח סעיף 50(א) לפקודה בציינה כי עקב טעות משרדית הושב למבקש רישיון הנהיגה מבלי שהתבקשה הארכת הפסילה המינהלית בחלוף 90 הימים. ביום 21.9.2015 התקיים דיון בבקשת המשטרה וביום 7.10.2015 החליט בית המשפט לתעבורה להאריך את הפסילה למשך 30 ימים נוספים וקבע כי קיימות ראיות לכאורה על דבר אחריותו של המבקש לתאונה ותוצאותיה.

2. ביום 2.11.2015 הגישה המשיבה כתב אישום נגד המבקש המייחס לו עבירה של גרם מוות ברשלנות לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ועבירה של אי מתן זכות קדימה לפי סעיף 67(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה לפסילת רישיון הנהיגה של המבקש עד תום ההליכים נגדו. ביום 5.11.2016 וביום 16.11.2015 התקיים דיון בבקשת המשיבה ובהחלטתו מיום 22.11.2015 נעתר בית המשפט לתעבורה לבקשה ופסל את המבקש מלהחזיק ברישיון נהיגה עד תום ההליכים נגדו. בהחלטתו קבע בית המשפט לתעבורה כי בעניינו של המבקש קמה חזקת מסוכנות סטטוטורית בהתאם לסעיף 46 לפקודת התעבורה הקובע כי "הוגש כתב אישום נגד בעל רישיון נהיגה בעבירה שגרמה לתאונת דרכים שבה נהרג אדם, יורה בית המשפט על פסילתו מהחזיק ברישיון נהיגה עד למתן פסק דין בעינו". עוד קבע בית המשפט כי וותק הנהיגה של המבקש כמו גם עברו התעבורתי שאינו מכביד אין בהם כדי לסתור חזקה זו. בית המשפט לתעבורה הוסיף וקבע כי קיימות ראיות לכאורה המקימות סיכוי סביר להרשעתו של המבקש בעבירה של גרם מוות ברשלנות בציינו כי מחומר הראיות שבתוך עולה כי המבקש לא הבחין במנוחה החוצה את הכביש הגם שהיה עליו להבחין בה נוכח שדה הראייה הפתוח שהיה בפניו וכן כי אילו היה בולם את הרכב בעת שהמנוחה החלה בחציית הכביש היה ביכולתו למנוע את התאונה שבה מצאה המנוחה את מותה. ביום 2.12.2015 הגיש המבקש ערר על החלטת בית המשפט לתעבורה וביום 28.1.2016 דחה בית המשפט המחוזי את הערר בקובעו כי חומר הראיות מלמד לכאורה על מסוכנותו הגבוהה של המבקש וכן כי לא עלה בידו לסתור את חזקת המסוכנות שקמה מכוח סעיף 46 לפקודה. עוד קבע בית המשפט המחוזי כי יש לדחות את טענת המבקש בדבר שיהוי בהגשת בקשת המשיבה לפסילת רישיון הנהיגה עד תום ההליכים שכן בין אם מדובר בשיהוי של 4 ימים כטענת המשיבה ובין אם מדובר בשיהוי של כחודש לפחות כטענת המבקש, אין בכך כדי להצדיק את הותרת רישיון הנהיגה בידיו בשם לב לתאונה הקטלנית שבה היה מעורב.

3. מכאן הבקשה דן בה טוען המבקש כי בקשת המשיבה להארכת הפסילה המינהלית ב-30 ימים מכוח סעיף 50(א) לפקודה, הוגשה בחוסר סמכות שכן הפסילה המינהלית תמה ביום 16.9.2015 וסעיף 50(א) הנ"ל מקנה לבית המשפט סמכות להאריך את הפסילה המינהלית אך לא להוסיף תקופת פסילה נוספת לזו שכבר נסתיימה. כמו כן טוען המבקש כי בית המשפט המחוזי התעלם מטענתו לפיה היה מקום למחוק על הסף את בקשת המשיבה לפסול את רישיון הנהיגה של המבקש עד תום ההליכים מכוח סעיף 46(א) לפקודה מאחר וזו הוגשה לטענתו יום לפני הגשת כתב האישום. בהקשר זה המבקש מוסיף וטוען כי מאחר שדין ההחלטה בדבר הארכת הפסילה המינהלית ב-30 ימים להתבטל הרי שמכל מקום הבקשה לפסילת הרישיון עד תום ההליכים הוגשה בשיהוי ניכר ובלתי סביר. עוד טוען המבקש כי שגה בית המשפט משהורה על פסילת רישיון הנהיגה שלו בלא שקצב את תקופת הפסילה וכן כי בקשתו מעוררת שאלה עקרונית והיא האם ההלכה שנפסקה בבש"פ 8514/05 אבו צעלוק נ' מדינת ישראל (18.9.2005) (להלן: הלכת צעלוק) לפיה החלטה על פסילת רישיון צריכה להיות תחומה בזמן על מנת שתהא מידתית, עומדת בתוקפה של לאחר תיקון 78 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשס"ז – 2007 (להלן: תיקון 78) שבמסגרתו נקבע כי אם הוגש כתב אישום נגד בעל רישיון נהיגה בגין עבירה שגרמה לתאונת דרכים שבה נהרג אדם על בית המשפט להורות על פסילת רישיון הנהיגה עד למתן פסק דין, אלא אם כן שוכנע כי אין בנהיגה על ידי אותו נאשם משום סכנה לציבור.

המבקש סבור כי כוחה של הלכת צעלוק יפה גם לאחר התיקון לפקודה במקרים שבהם מוגש כתב אישום המייחס לנאשם עבירה של גרם מוות ברשלנות. עוד טוען המבקש כי התקופה הממושכת שבה הוא אוחז ברישיון נהיגה והעבירות שבהן הורשע לאורך כל אותן שנים יש בהן כדי ללמד כי לא נשקפת ממנו מסוכנות לציבור כנהג.

4. המשיבה טוענת מנגד כי הבקשה אינה מעלה כל שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית החורגת מעניינו הפרטני של המבקש והיא מוסיפה וטוענת כי אין מדובר במקרה בו מתקיימות נסיבות חריגות היכולות להצדיק מתן רשות ערעור בגלגול שלישי. לגופו של עניין טוענת המשיבה כי יש לדחות את טענת המבקש כי בקשת המשיבה להארכת הפסילה מכוח סעיף 50(א) לפקודה הוגשה בחוסר סמכות שכן פרשנות תכליתית של הסעיף מתיישבת לשיטתה עם אפשרות של הארכת תקופת הפסילה גם לאחר ביטולה. כמו כן טוענת המשיבה כי אין ממש בטענת המבקש לפיה בקשת הפסילה עד תום ההליכים הוגשה בניגוד לדין משום שהוגשה יום לפני שהוגש כתב האישום בהדגישה כי בקשת הפסילה וכתב האישום הוגשו ביחד ביום 2.11.2015. בהקשר זה מוסיפה המשיבה וטוענת כי יש לדחות את טענת המבקש לפיה בקשת הפסילה עד תום ההליכים לוקה בשיהוי המצדיק את דחייתה וזאת גם בהתייחס לפרק הזמן שטוען לו המבקש בהקשר זה. בנוסף טוענת המשיבה כי יש לדחות את טענת המבקש לפיה הלכת צעלוק תקפה גם לאחר תיקון 78 לפקודת התעבורה ולגישתה טענה זו אינה מתיישבת עם לשונו המפורשת של סעיף 46ב(א) לפקודה והיא נדחתה בפסיקה. לבסוף טוענת המשיבה כי יש לדחות את טענת המבקש בדבר העדר מסוכנותו והיא סומכת ידיה בהקשר זה על ממצאי שתי הערכאות הקודמות אשר קבעו כי לא עלה בידי המבקש לסתור את חזקת המסוכנות הקמה בעניינו מכוח סעיף 46ב(א) לפקודה.

5. דין הבקשה להידחות.

סעיף 49 רישא לפקודת התעבורה קובע כי "החלטת בית המשפט לפי סעיפים 46, 47, 48 או 50 ניתנת לעיון חוזר ולערר בדרך הקבועה בחוק סדר הדין הפלילי, תשכ"ה-1965". לפיכך על בקשה למתן רשות ערר על החלטה של בית המשפט המחוזי לפי סעיף 46ב(א) לפקודה, כבעניינו, חלה אמת מידה זהה לזו שחלה על בקשת רשות ערר בהתאם לסעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. בהקשר זה כבר נפסק כי רשות ערר בגלגול שלישי תינתן רק במקרים חריגים המעוררים שאלה עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים להליך או במקרים חריגים אחרים המצדיקים זאת כגון פגיעה בלתי מידתית בזכויות הנאשם או מתן משקל בלתי ראוי לשלום הציבור וביטחונו (בש"פ 985/16 פורזול נ' מדינת ישראל (5.2.2016); בש"פ 188/16 אל צאנע נ' מדינת ישראל (15.1.2016)). עיון בבקשה דן מעלה כי היא אינה נמנית עם אותם מקרים חריגים. המבקש מנסה אמנם לעטות על בקשתו אצטלה עקרונית וטוען כי הבקשה מעוררת את שאלת תוקפה של הלכת צעלוק לאחר תיקון 78 לפקודת התעבורה, אך בהקשר זה כבר נפסק כי אין המדובר בשאלה עקרונית המצדיקה מתן רשות לערור בגלגול שלישי (ראו בש"פ 5092/11 צ'צ'לינצ'קי נ' מדינת ישראל (10.7.2011) ופסקי הדין הנזכרים שם).

די בכך על מנת לדחות את הבקשה.

בבחינת למעלה מן הצורך אוסיף כי דין הבקשה להידחות גם לגופה. סעיף 46ב(א) לפקודת התעבורה קובע כי "הוגש כתב אישום נגד בעל רישיון נהיגה בעבירה שגרמה לתאונת דרכים שבה נהרג אדם, יורה בית המשפט על פסילתו מהחזיק ברישיון נהיגה עד למתן פסק דין בענינו". המדובר בחזקת מסוכנות סטטוטורית שעל הנאשם שרישיונו נשלל מוטל הנטל להפריכה (בש"פ 9437/11 אבו סלוטה נ' מדינת ישראל (29.1.2012); בש"פ 9588/07 טרבלסי נ' מדינת

ישראל (10.12.2007)). בענייננו מקובלת עליו מסקנתו של בית המשפט המחוזי כי בנסיבות העניין לא עלה בידי המבקש לסתור את חזקת המסוכנות הסטטוטורית הקבועה בסעיף 46ב(א) לפקודת התעבורה. זאת בהינתן חומר הראיות הלכאורי הנזקף לחובת המבקש ונסיבות התאונה הקטלנית שבה היה מעורב. כמו כן אין ממש בטענת המבקש בדבר השיהוי הניכר שנפל בהגשת בקשתה של המשיבה לפסילת רישיון הנהיגה שלו עד תום ההליכים. אף אם אניח לטובת המבקש כי נפל פגם בבקשת המשיבה להורות על הארכת הפסילה ב-30 ימים מכוח סעיף 50(א) לפקודה, הרי שאין בכך כדי להוליך למסקנה כי הבקשה לפסילת רישיון הנהיגה עד תום ההליכים הוגשה בשיהוי המצדיק את הותרת רישיון הנהיגה של המבקש בידיו. בענייננו הגישה המשיבה את בקשתה להארכת הפסילה המינהלית ארבעה ימים בלבד לאחר שתמו 90 ימי הפסילה וכן הגישה את כתב האישום יחד עם בקשת הפסילה עד תום ההליכים (ולא יום אחד קודם לכן, כטענת המבקש). זאת בתוך פחות מ-30 ימים מאז ניתנה ההחלטה על הארכת הפסילה המינהלית, ובסך הכל בחלוף כ-45 ימים מהמועד שבו הושב למבקש רישיון הנהיגה שלו. בנסיבות אלה בצדק קבע בית המשפט המחוזי כי אין מדובר בפרק זמן שיש בו כדי לסתור את חזקת המסוכנות של המבקש ולהצדיק את הותרת רישיון הנהיגה בידיו, בשל שיהוי.

מטעמים אלו כולם, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו באדר א' התשע"ו (6.3.2016).

ש ו פ ט ת